

billigst. Derved vilde Staten tjene adskillige Tusinde Kroner om Aaret.

Justitsministeren (Billow): Jeg skal ikke forlænge denne Diskussion mellem det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og mig, men kun anføre, at det, der var Realiteten, da jeg tog Ordet, jo egentlig kun var det, at det ærede Medlem havde fremdraget, at naar Folk var dømt og havde afsonet deres Straf, maatte Sagen ikke bringes ind for en overordnet Domstol, selv om de var uskyldige; det er noget, der vel er passeret, og som det ærede Medlem ogsaa anerkendte med Rette er passeret for Krigsretten, men i civile Forhold eksisterede slikt ikke og maatte ikke eksistere. Herimod maatte jeg tage til Genmæle og fremhæve, at det fandt Sted, jeg siger ikke hyppigt, men dog ikke saa sjældent; det passerer i alt Fald i den civile Retspleje. Jeg indrømmer, jeg tillægger ikke Formen nævneværdig Betydning, om der foreligger et kongeligt Reskript eller blot en Ordre — i den Sag, jeg omtalte før, udstedtes for Resten et kongeligt Reskript, kan jeg oplyse; jeg har set efter i Højesteretstidende fra 1905. Enhver Ordre til en Højesteretssagfører om at møde i Højesteret udstedtes nemlig i Kongens Navn og efter Kongens Befaling af den paagældende Minister. Det, det ærede Medlem nu gør opmærksom paa, er, at Krigsministeriet ifølge Loven har en særlig Appellmyndighed, og at Forholdet burde ændres saaledes, at det, som her er indtruffet, ikke kunde indtræffe. Det lader sig let ændre administrativt, idet Krigsministeriet kan beordre Dommerne til, inden Dommen afsones, at indsende Akterne, paa samme Maade som de indsendes til Amtet. Det Tilfælde, det ærede Medlem før talte om, at en Mand blev hængt, og Sagen bagefter blev appelleret og Manden frifundet, er jo ikke indtruffet herhjemme i Danmark, saa vidt jeg ved; men desværre er noget saadant jo sket i andre Lande. Voltaire omtaler Tilfældet Jean Calas, han var ganske vist ikke blevet hængt, men brændt, men det gør jo ikke nævneværdig Forskel.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister mente, det ikke kunde gaa an, at han indkaldte mindre Mandskab end det, han nævnedes. Der staar imidlertid ikke et Ord i Loven om, at der skal indkaldes 50,000 Mand. Der skal afholdes Alarmeringsøvelser, men hvor mange der skal indkaldes, overlades det Ministeren at af-

gøre; jeg synes, der er al mulig Grund til at tage under Overvejelse at lade et langt mindre Antal indkalde og f. Eks. skaane alle de ældre Aargange. Der er jo ældre Folk helt op imod de fyrretyve Aar, som, hvis de indkaldes, rives bort fra Hjem og Virksomhed for at komme ind til Øvelserne.

Den højtærede Minister mente, jeg overdrev, naar jeg talte om 3—4 Dage. Der staar i Loven, at Øvelsen skal vare een a to Dage, og naar man hertil regner Henrejsen og Hjemrejsen f. Eks. for Folk, der bor paa Lolland, og som skal møde i København, vil der i alt medgaa 3 a 4 Dage, rimeligvis 4 Dage. Men jeg kan saa godt forstaa, at den højtærede Minister har Lyst til at afholde saadanne Øvelser; det smigrer naturligvis hans krigerske Følelser og hans Krigerstolthed, at han kan føle sig som den store Feltherre og Chef for 50,000 Mand under Vaaben i disse Par Dage. Men for de paagældende Mennesker er det ikke saa morsomt at bringe dette Offer, for at Ministeren kan faa den Fornøjelse at se en saadan Hær samlet. Jeg vil slutte mig til Ordførerens Udtalelser og henstille, at vi nøjes med et noget mindre Forsøg. Forsøget kan lige saa godt anstilles med en enkelt Aargang som med samtlige værnepligtige af alle Aargange

Ordføreren (Carl Hansen): Det er for at protestere mod den Forstaaelse, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) baade før og sidste Gang, han havde Ordet, lægger i de Udtalelser, jeg før fremsatte, at jeg ønsker at gøre en kort Bemærkning. Jeg har ikke gjort mig til Talsmand for, at man denne Gang skulde nøjes med en mindre Del af den Styrke, der findes paa den sjællandske Øgruppe; derimod kunde jeg tænke mig, at man muligvis kunde indskrænke sig til mindre for Fremtiden. Jeg har den Opfattelse, at naar man i Hærloven har bestemt, at noget saadant skal finde Sted, er man nødt til at lade det ske i saadant Omfang, at det virkelig betyder noget, og jeg kan ikke se rettere, end at naar man skal have fuldt Udbytte af Alarmeringsøvelserne, maa man gaa, jeg tør ikke sige nøjagtigt, saa vidt, som den højtærede Minister har tænkt sig, men i alt Fald saa vidt, at man faar et virkeligt klart Billede af, hvorledes en Alarmering i det hele taget vil virke, hvor meget Mandskab der vil komme, og hvor hurtigt det vil møde.

Det glædede mig at høre, at den højtærede Forsvarsminister har den For-